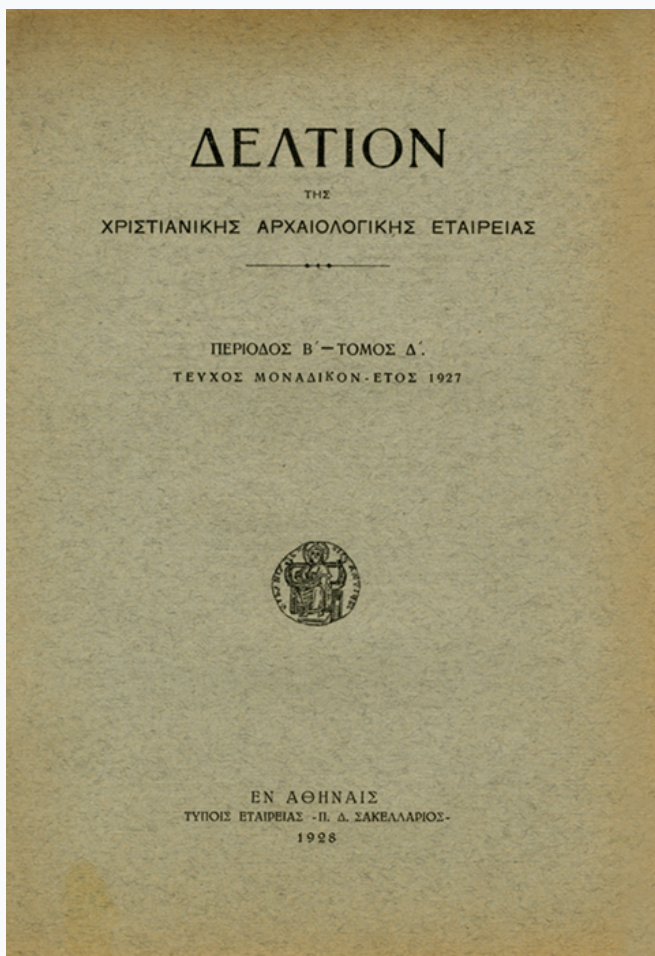

Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας

Τόμ. 4 (1928)

Δελτίον ΧΑΕ 4 (1927), Περίοδος Β'

Το τέμπλον της Αγίας Παρασκευής εν Χαλκίδι

Ανδρέας ΞΥΓΓΟΠΟΥΛΟΣ

doi: [10.12681/dchae.1337](https://doi.org/10.12681/dchae.1337)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΞΥΓΓΟΠΟΥΛΟΣ Α. (2013). Το τέμπλον της Αγίας Παρασκευής εν Χαλκίδι. *Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας*, 4, 67-74. <https://doi.org/10.12681/dchae.1337>

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Το τέμπλον της Αγίας Παρασκευής εν Χαλκίδι

Ανδρέας ΕΥΓΓΟΠΟΥΛΟΣ

Δελτίον ΧΑΕ 4 (1927), Περίοδος Β' • Σελ. 67-74

ΑΘΗΝΑ 1928

ΤΟ ΤΕΜΠΛΟΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

Κατὰ τὴν βορείαν πλευρὰν τοῦ Ἱεροῦ τῆς ἐν Χαλκίδι βασιλικῆς τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς εἶναι ἐντετοιχισμένον ἐσωτερικῶς μικρὸν ἀνάγλυφον τῆς Θεοτόκου δεομένης, γνωστὸν ἤδη ἀπὸ πολλοῦ ἐκ τῆς περιγραφῆς καὶ τῆς ἀπεικονίσεως αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Strzygowski.¹⁾ (Εἰκ. 1).

Σχετικῶς πρὸς τὴν χρῆσιν καὶ τὴν ἀρχικὴν θέσιν τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ἀναγλύφου οὐδὲν θετικὸν μέχρι τοῦδε ἐλέχθη.

Ὁ Strzygowski (ἐνθ' ἂν 724 κε) παρατηρεῖ ὅτι ὁ γλύπτης εἰργάσθη κατὰ τρόπον στοχαζόμενον τῆς ἐκ τῶν κάτω θεᾶς, τοῦ ὅπερ ἐμφαίνεται ἐκ τούτου, ὅτι ἡ προτομὴ ἐν τοῖς ἄνω μέρεσιν ἔξέχει πάρα πολὺ περισσότερον ἐκ τοῦ λίθου ἢ ἐκ τοῦ κάτω, ἥτοι κλίνει πρὸ τοῦ θεατοῦ ἢ μᾶλλον κατακλίνει πρὸς αὐτόν...».

Ἐπίσης ὅτι «τὸ μέγεθος τοῦ ἀναγλύφου (0,39) ἀποδεικνύει, ὅτι τοῦτο ἦτο τοποθετημένον εἰς τοι-

Εἰκ. 1. Ἀνάγλυφον τῆς Θεοτόκου
ἐν Ἁγ. Παρασκευῇ Χαλκίδος.

¹⁾ *Strzygowski* ἐν Δελτ. τῆς Ἱστορ. καὶ Ἐθνολογ. Ἑταιρείας II 723 κε Πιν. Η'. Περβ. καὶ *Strzygowski* ἐν *Römische Quartalschrift* 1893. 8.

οὔτον ὕψος, ὥστε ὁ θεατὴς θὰ ἠδύνατο νὰ πλησιάσῃ εἰς αὐτὸ μέχρις ἀποστάσεως ὄχι μεγάλης». Τέλος καταλήγει μόνον εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι: «τὸ ἀνάγλυφον δὲν ἴστατό που ἄλλ' ἤτό ποθεν ἀπηρητημένον».

Ὁ Wulff ἔτι περαιτέρω βαίνων ἐθεώρησε τὸ ἀνάγλυφον ὡς ἀνήκον ποτὲ εἰς ἐπίθημά κιονοκράνου (Kämpfer) τῆς προϋουστινιανείου βασιλικῆς τῆς Ἀγ. Παρασκευῆς.¹⁾ Τοῦτο ὅμως δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ πολὺ πιθανὸν καθ' ὅσον, ἂν κρίνῃ τις ἐκ τῶν σωζομένων ἔτι ἐν Ἀγ. Παρασκευῇ κιονοκράνων, ταῦτα οὐδαμοῦ δευκνύουσι οὔτε εἰκονογραφίαν οὐδὲ κἄν τὴν συνήθη ζωικὴν διακόσμησιν,²⁾ οὔδε δὲ καὶ εἶναι γνωστά, καθ' ὅσον τοῦλάχιστον γνωρίζω, ἐπιθήματα παλαιохριστιανικά με ἀγιογραφικὰς παραστάσεις. Ταῦτα φέρουσι συνήθως φρτικὸν διάκοσμον καὶ σπανιότερον ζωικὸν τοιοῦτον.

Εἰκ. 2. Πλαγία ὄψις ἀναγλύφου τῆς Θεοτόκου

Ἡ ὀρθὴ παρατήρησις τοῦ Strzygowski περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ ἀναγλύφου ἵνα φαίνεται ἐκ τῶν κάτω (τὸ ἄνω μέρος τούτου ἐξέχει κατὰ 0,075. Πρβ. *Εἰκ. 2*) συνδυαζομένη πρὸς τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ κάτω τῆς μορφῆς φυσικὸν κόσμημα δὲν περατοῦται κατὰ τὰ ἄκρα κανονικῶς ἀλλὰ φαίνεται συνεχιζόμενον κατ' εὐθείαν γραμμίν, εἶναι ἐνδείξεις ὀδηγοῦσαι ἡμᾶς εἰς τὴν εὐρεσιν τῆς θέσεως ἣν ἐν τῷ ναῷ κατεῖχε τὸ ἀνάγλυφον.

Τὴν θέσιν ταύτην δευκνύει νομίζω σαφῶς ἡ σύγκρισις πρὸς τὰ τεμάχια τοῦ ἐπιστυλίου τοῦ κοσμοῦντος ποτὲ τὸ τέμπλον τοῦ Καθολικοῦ τῆς παρὰ τὴν Ἄρταν Μονῆς τῶν Βλαχερνῶν. Μεταξὺ τούτων τρία δύνανται νὰ συναρμολογηθῶσι κατὰ τὸ παρατιθέμενον σχέδιον³⁾ (*Εἰκ. 3*).

Ἀπλῆ παραβολὴ τῆς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐπιστυλίου τούτου δεομένης

¹⁾ *Wulff* *Altchristliche und byzantinische Kunst*. Berlin — Neubabelsberg, 181.

²⁾ Εἰκόνες δύο ἐκ τῶν κιονοκράνων τῆς Ἀγ. Παρασκευῆς ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ *Strzygowski* ἐν *Athenische Mitteilungen*: XIV 1889 289 εἰκ. 6 σ. 290 εἰκ. 7.

³⁾ Τὸ πρὸς ἀριστερὰ τμήμα, ἐφ' οὗ ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ χρησιμεύει νῦν ὡς ὑπέρθυρον τῆς σημερινῆς εἰσόδου τῆς ἐκκλησίας καὶ ἔχει ἀπεικονισθῆ λίαν ἐπιπολαίως ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Ἀντωνίου Ἐν Ρουμελίᾳ Πετρούπολις 1886 Πιν. XVIII. τὰ δύο ἄλλα τεμάχια εὐρίσκονται ἐντὸς τοῦ ναοῦ. Τὸ δημοσιεύμενον σχέδιον ἐγένετο ἐξ ἀνεκδότων φωτογραφιῶν παραχωρηθεισῶν ἡμῖν λίαν εὐγενῶς ὑπὸ τοῦ κ. Α. Ὁρλάνδου. Περὶ τῆς Μονῆς τῶν Βλαχερνῶν βλ. προχειρῶς *Λαμπάκη* ἐν *Χριστ. Ἀρχαιολογ. Ἐταιρείας Δελτ. Γ'* 1903 92.

Θεοτόκου πρὸς τὸ ἀνάγλυφον τῆς Χαλκίδος οὐδεμίαν ἀφήνει ἀμφιβολίαν, ὅτι καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀπετέλει ποτὲ μέρος τοῦ παλαιοχριστιανικοῦ τέμπλου τῆς Βασιλικῆς τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς.

Πρὸς τὴν χρῆσιν ταύτην συμφωνοῦσι πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω παρατηρήσεις.

Ἄλλὰ διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ γλυπτοῦ τῆς Χαλκίδος ὡς μέρος τοῦ παλαιοχριστιανικοῦ τέμπλου τοῦ ναοῦ θὰ ἠδύναντο νὰ ὑπάρξωσιν ἀμφιβολία τινὲς κατὰ πόσον κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἦτο ἐν χρῆσει τοιαυτὴ διακόσμησις τοῦ τέμπλου.

Ὅτι τοιαυτὴ διακόσμησις δὲν ἦτο ἀσυνήθης τοῦλάχιστον κατὰ τοὺς

Εἰκ. 3. Τμήματα ἐκ τοῦ τέμπλου τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς Βλαχερνῶν παρὰ τὴν Ἄρταν.

περὶ τὸν Ἰουστινιανὸν χρόνους πείθεται τις ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Παύλου Σιλεντιαρίου περιγραφῆς τοῦ τέμπλου τῆς Ἁγ. Σοφίας.

Ἐκ τῶν ἐνταῦθα παρατιθεμένων ὀλίγων ἐξ αὐτῆς στίχων καταφαίνεται, ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ τέμπλου ἐκείνου εἰκονίζετο ὄχι μόνον ἡ Θεοτόκος καὶ οἱ σεβίζοντες ἄγγελοι ἀλλὰ καὶ ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Ἀπόστολοι. ¹⁾

.....
 Ὅξυτέροις κύκλιοι χάλυψ κοιλῆνατο δίσκοις
 ὦν μέσου ἀχράντιο Θεοῦ δεῖκνῃλα χαράξας
 .....
 πῆ μὲν εὐπτερούγων στρατὸν ἔξεσεν ἀγγελιάων,
 αὐχενίων ξυνοχῆα κατακλίνοντα τενόντων
 .....
 πῆ δὲ Θεοῦ κήρυκας ὁδοὺς ἤσκησε σιδήρου
 .....
 ἄλλοθι δὲ Χριστοῖο κατέγραφε μητέρα τέγνη.

¹⁾ Οἱ στίχοι τοῦ Σιλεντιαρίου προχείρως ἐν Ἀπωνιάδου Ἐκφρασις τῆς Ἁγίας Σοφίας II 85 κ.ε. Πρβ καὶ Ebersolt Les arts somptuaires de Byzance Paris 1923 28.

Ὅτι ἐξ ἄλλου τὸ ἀνάγλυφον τῆς Χαλκίδος εἶναι παλαιοχριστιανικὸν καὶ δὴ παλαιότερον ἴσως τῶν χρόνων τοῦ Ἰουστινιανοῦ δὲν δύναται νομίζω νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία.

Ἡ κατασκευὴ αὐτοῦ καὶ ἰδίᾳ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς Θεοτόκου δεικνύουσι σχέσιν ὄχι μικρὰν πρὸς κοπτικὰ μὲν γλυπτὰ καὶ ἰδίᾳ πρὸς ἓν ἀνάγλυφον τῆς Λήδας ἐν τῷ Μουσείῳ Ἀλεξανδρείας.¹⁾ Ἐπίσης ἀρκούντως καθορίζει τὴν παλαιοχριστιανικὴν καταγωγὴν τοῦ ἀναγλύφου καὶ ἡ διάταξις τοῦ μαφορίου. Ἡ μία δηλαδὴ ἄκρα τούτου ἀντὶ νὰ περιβάλλῃ τὸν λαιμὸν καὶ πίπτῃ ἐπὶ τοῦ ὤμου, ὡς συμβαίνει εἰς τὰς βυζαντινὰς παραστάσεις τῆς Θεοτόκου, διευθύνεται καθέτως πρὸς τὰ κάτω ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ μέρους τοῦ στήθους.

Διὰ νὰ ἐννοήσῃ τις τὴν ὑφισταμένην διαφορὰν ἀπὸ τοῦ συνήθους βυζαντινοῦ τύπου ἀρκεῖ νὰ παραβάλλῃ τὸ ἀνάγλυφον πρὸς βυζαντινὰς παραστάσεις τῆς Θεοτόκου δεομένης καθ' ὅμοιον τρόπον.²⁾

Τοῦναντίον τὴν διάταξιν αὐτὴν τοῦ μαφορίου εὐρίσκομεν εἴτε ὁμοίαν, εἴτε καὶ μὲ μερικὰς παραλλαγὰς εἰς σειρὰν ὄλην παλαιοχριστιανικῶν παραστάσεων³⁾ καὶ δυνάμεθα νὰ παρακολουθήσωμεν αὐτὴν καὶ εἰς παλαιότερα ἀκόμη μνημεῖα, ὅπως εἰς σαρκοφάγους τῶν τελευταίων ἔθνικῶν χρόνων ἢ τῶν πρώτων χριστιανικῶν, ὅπου τὸ ἕφρασμα τὸ καλύπτον τὴν κεφαλὴν τῶν γυναικείων μορφῶν παρουσιάζει σημαντικὰς ὁμοιότητας.⁴⁾

Τέλος καὶ τὸ κάτω τῆς μορφῆς φυτικὸν κόσμημα καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸ ἀστράγαλοι συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς ἐκ παλαιῶν χριστιανικῶν χρόνων καταγωγῆς τοῦ ἀναγλύφου.

Ἀρκούντως περιεργος εἶναι ἡ ὁμοιότης δύο μνημείων ὡς τὸ γλυπτὸν τῆς Χαλκίδος καὶ τὸ τέμπλον τῆς Μονῆς τῶν Βλαχερνῶν (Εἰκ. 3) ἅτινα χωρίζει ἀπ' ἀλλήλων χρονικὸν διάστημα ἑπτὰ ὄλων αἰώνων. Βεβαίως ὁ τεχνίτης τοῦ τέμπλου τῶν Βλαχερνῶν διὰ τὴν διακόσμησιν

¹⁾ Εἰκὼν παρὰ *Gayet L'art copte Paris 1902.107*. Πρβ. καὶ *Strzygowski. Hellenistische und Koptische Kunst in Alexandria Wien 1902 45* εἰκ. 29.

²⁾ Πρβ. τὰ κατωτέρω ἐν σελ. 72 σημ. 1 ἀναφερόμενα παραδείγματα.

³⁾ Πρβ. προχείρως Λειψανοθήκην *S. Nazario παρὰ Wulff ἐνθ' ἄν. 198* εἰκ. 260 ψηφιδωτὸν *S. Sabina Wulff ἐνθ. ἄν. 333* εἰκ. 301 Δίπτυχον *Συλλ. Stroganov Strzygowski ἐνθ' ἄν. 87* εἰκ. 64. Κοπτικὸν ἀνάγλυφον ἐκ Θηβῶν ἐν τῷ Μουσείῳ Καίρου *Strzygowski Koptische Kunst (Catalogue général des antiquités égyptiennes du Musée du Caire) 105* εἰκ. 161.

⁴⁾ Βλ. τὴν σαρκοφάγον τῆς *Villa Celonna ἐν Ρώμῃ καὶ τὴν χριστιανικὴν τῆς *Salona παρὰ Wulff ἐνθ' ἄν. 170* εἰκ. 164, 172 εἰκ. 167*

αὐτοῦ δὲν ἔλαβε ὡς πρότυπον τέμπλον παλαιοχριστιανικὸν ἀνάλογον πρὸς τὸ τῆς Ἀγ. Σοφίας ἢ τῆς Χαλκίδος. Ἐκολούθησεν ἀπλῶς τὴν παράδοσιν ἥς τοὺς διαφόρους σταθμοὺς δὲν εἶναι δυνατὸν ἡμεῖς σήμερον νὰ εὕρωμεν ἔνεκα τῆς καταστροφῆς κατὰ τὴν πάροδον τῶν αἰῶνων τῶν πλείστων ἐκ τῶν λιθίνων τέμπλων τῶν κοσμοῦντων τοὺς ναοὺς. Τὰ διάφορα ὅμως εἰκονογραφικὰ στοιχεῖα τὰ εὕρισκόμενα ἐπὶ τοῦ τέμπλου τῆς Ἀγ. Σοφίας, ὡς περιγράφει αὐτὰ ὁ Σιλεντάριος ἦτοι τοὺς σεβίζοντας ἀγγέλους, τὸν Ἰησοῦν, τὴν Θεοτόκον, τοὺς Ἀποστόλους ἢ Εὐαγγελιστὰς εὕρισκομεν κατὰ τὸ πλεῖστον μεμονωμένα εἰς θραύσματα ἐπιστυλίων τέμπλων μέχρις ἡμῶν περιελθόντων.

Οὕτω, διὰ τὸν ἀρκεσθῆναι εἰς ὀλίγα μόνον παραδείγματα, εἰς τεμαχίων ἐπιστυλίου ἀποκειμένου ἐν τῷ Βυζαντινῷ Μουσείῳ Ἀθηνῶν εὕρισκομεν τὸν σεβίζοντα πιθανῶς ἀγγελον ὡς καὶ τὸ σύμβολον τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου.¹⁾

Εἰς ἕν ἄλλο τμημα ἐπιστυλίου ἐν Φιλαδελφείᾳ εἰκονίζεται ὁ Ἰησοῦς.²⁾ Ἐπίσης τὸν Ἰησοῦν μεταξὺ δύο σεβίζόντων βλέπομεν ἐπὶ τριῶν μαρμαρίνων τεμαχίων ἐν τῷ Ὀθωμανικῷ Μουσείῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἅτινα ἀπετέλουν πιθανῶς ποτὲ μέρος τοιαύτης διακοσμῆσεως τέμπλου.³⁾ Σύμβολα εὐαγγελιστῶν ἐκ τοῦ πρώτου τέμπλου τῆς Παντανάσσης Μυστρᾶ ἀνεῦρον ἐν τῷ ἐκεῖ Μουσείῳ.⁴⁾ Παράστασις τέλος τῆς Δείσεως εἰκονίζεται ἐπὶ τεμαχίων ἐπιστυλίου ἐν Ναῖθ-κιοῖ παρὰ τὴν Ραιδεστόν.⁵⁾

Καὶ αὐτὸς δὲ ἀκόμη ὁ τρόπος, καθ' ὃν εἰκονίζεται ἡ Θεοτόκος ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου τῶν Βλαχερνῶν, ὁ τοιαύτην παρουσιάζων ὁμοιότητα πρὸς τὸ ἀνάγλυφον τῆς Χαλκίδος δὲν φαίνεται ὀφειλόμενος εἰς ἀντιγραφὴν ἔργου παλαιοχριστιανικοῦ. Ἐὰν καὶ εἶναι γνωστὸν, ὅτι καθ' ἣν ἐποχὴν κατεσκευάσθη τὸ τέμπλον τῶν Βλαχερνῶν, δηλαδὴ κατὰ τὸν 13ον αἰῶνα,⁶⁾ ἡ τάσις πρὸς ἀπομίμησιν παλαιότερων προσώπων ἦτο

¹⁾ Εἰκὼν παρὰ *Brehier* Nouvelles recherches sur l'histoire de la sculpture byzantine ἐν Nouv. Archives des Missions scientifiques Nouv. Serie Fasc. 9 1913 Πιν. VII.

²⁾ Εἰκ. ἐν *Λαμπάκη* Οἱ ἑπτὰ ἀστέρες τῆς Ἀποκαλύψεως Ἀθήναι 1909 398 εἰκ. 214.

³⁾ Εἰκὼν παρὰ *Mendel* Catalogue des sculptures grecques, romaines et byzantines du Musée Imperial ottoman de C/ple 1914 496 No 697-9.

⁴⁾ Βλ. Ἀρχαιολ. Δελτίον V 1919 Παράρτημα 43 κ.έ.

⁵⁾ Δελτίον τοῦ Ρωσικοῦ ἀρχαιολ. Ἰνστιτούτου Κ/ως XVI 1912 Πιν. V.

⁶⁾ *Millet* L'Ecole grecque dans l'architecture byzantine Paris 1916. 9.

μεγίστη ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι ὁ τύπος οὗτος τῆς δεομένης Θεοτόκου ἦτο συνήθης καθ' ὅλας τὰς περιόδους τῆς βυζαντινῆς τέχνης. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον πράγματι εὐρίσκομεν εἰκονιζομένην τὴν Θεοτόκον εἰς σειράν ὄλην μνημείων εἴτε εἰς εἰκόνας αὐτοτελεῖς,¹⁾ ἐν αἷς δέον νὰ καταταχθῶσι καὶ τὰ μολυβδόβουλλα²⁾ εἴτε εἰς παραστάσεις τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ,³⁾ ἢ τῆς Δευτέρας Παρουσίας⁴⁾ εἴτε καὶ ἄλλας.⁵⁾

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων, καταφαίνεται ὅτι τὸ μικρὸν ἀνάγλυφον τῆς Χαλκίδος εἶναι τὸ μόνον μέχρις ἡμῶν περισωθὲν λείψανον τοῦ πρώτου τέμπλου τῆς παλαιοχριστιανικῆς Βασιλικῆς τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς.

Ἄλλὰ τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο τέμπλον δὲν ἐκόσμηι τὸν ναὸν μέχρι τῶν χρόνων καθ' οὓς οἱ Φράγκοι μετερρῦθμισαν τὸ μνημεῖον.

Ὁ κ. Γιαννόπουλος λαμβάνων ἀφορμὴν ἐκ πολλῶν μεσοβυζαντινῶν γλυπτῶν διεσπαρμένων περὶ τὸ μνημεῖον παρετήρησέ λιαν εὐστόχως, ὅτι μεταξὺ τῆς κτίσεως τοῦ Ναοῦ καὶ τῆς φραγκικῆς αὐτοῦ μεταρ-

¹⁾ Βλ. προχείρως: Ψηφιδωτὸν Ἁγ. Μάρκου Βενετίας *Lichacer*. Ἡ ιστορικὴ σημασία τῆς ἰταλοελληνικῆς ζωγραφικῆς εἰκόνων εἰς τὰς παραστάσεις τῆς Θεοτόκου (ῥωσ.) Πετρούπολις 1911 55 εἰκ. 89. Σμάλτα καλύμματος Εὐαγγελίου ἐν Βιέννῃ *Lichacer* ἐνθ' ἀν. Πιν. III. Ἰάσωνος Βοτανειάτου ἐν Βιέννῃ *Diehl Manuel d'art. byzantin* Ἔκδ. 2α Paris 1925—7 τόμ. II σ 673 εἰκ. 334. Σταυροὶ τῶν *Zaccaria* ἐν Γενουῇ, *Schlumberger* ἐν *Monuments Piot* II 1895 Πιν. III.

²⁾ Βλ. σειράν ἐξ αὐτῶν παρὰ *Lichacev* ἐνθ' ἀν. 56 εἰκ. 90—92 καὶ Πιν. VII 22—23.

³⁾ Προβλ. προχείρως: Κάλυμμα Εὐαγγελίου Σιέννης *Lichacev* ἐνθ. ἀν. Πιν. III. *Pala d'Oro* ἐν Ἁγ. Μάρκῳ Βενετίας. *Schlumberger* L'Épopée byzantine III 813. Ἐπένδυσις γεωργιανῆς εἰκόνης Μονῆς Χαροξινέας Καυκάσου *Millet* *Recherches sur l'iconographie de l'Évangile* Paris 1916 εἰκ. 3. Ἐλεφαντίνον ἀνάγλυφον Βατικανοῦ *Munoz* *l'art byzantin à l'exposition de Grotta-Feratta* Rome 1906 115 εἰκ. 78. Κοπτικὸν χειρόγραφον ἔτους 1289 ἐν Peiz Abusefein Παλ. Κατρου *Joh. Georg Herz zu Sachsen Streifzüge durch die Kirchen und Klöster Aegyptens* Leipzig 1914 Πιν. 13 εἰκ. 35. Ψηφιδ. Ἁγ. Μάρκου Βενετίας *Lichacev* ἐνθ' ἀν. 55 εἰκ. 88. Μυστραῖς *Millet* *Monuments byzantins de Mistra* Paris 1910 Πιν. 92, 105.

⁴⁾ *Torcello Colasanti-Ricci* *L'arte Bizantina in Italia* Milano 1923 Πιν. 92. Μικρότερον χειρόγρ. μοναχοῦ Ἰακώβου *Stornajolo* *Miniature delle Omfite di Giacomo* monaco Roma 1910 Πιν. 19.

⁵⁾ *Stornajolo* ἐνθ' ἀν. Πιν. 3. *Millet* *Mistra* Πιν. 108.

ρουθμίσεως έμεσολάβησε καὶ έπισκευή τις συμπύπτουσα εἰς τὸ χρονικὸν διάστημα μεταξύ τοῦ 9ου ἢ 10ου καὶ τέλους τοῦ 12ου αἰῶνος.¹⁾

Κατὰ τὴν έπισκευὴν ταύτην φαίνεται ὅτι ἀντικατεστάθη τὸ παλαιὸν τέμπλον δι' ἄλλου. Τοῦ δευτέρου τούτου εἰκονοστασίου λείψανον νομίζω, ὅτι εἶναι μέγα έπιστύλιον κατακείμενον ἔξω τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ Ναοῦ, μέχρι τοῦλάχιστον τοῦ ἔτους 1918, ὅτε εἶδον αὐτό, καὶ ἄγνωστον ποῦ νῦν εὑρισκόμενον.

Τοῦ έπιστυλίου τούτου παρέχω ἔνταῦθα σχεδίασμα (εἰκ. 4) γενόμενον ἔξ ἀμυδροτάτης φωτογραφίας ἀποκειμένης εἰς τὴν συλλογὴν τῆς Χριστ. Ἀρχαιολ. Ἐταιρείας. (Ἀρ. 5210. Πρὸβλ. καὶ Χριστιαν. Ἀρχαιολ. Ἐταιρείας Δελτ. Θ' 1910 σελ. 59).

Τὸ ἐν λόγῳ έπιστύλιον, προερχόμενον ἀσφαλῶς ἐκ τέμπλου, ὡς δεικνύει ἡ διακόσμησις τῆς κάτω πλευρᾶς αὐτοῦ,²⁾ φέρει ἐπὶ τῆς κυρίας

Εἰκ. 4. Ἐπιστύλιον τέμπλου ἐν Ἀγ. Παρασκευῇ Χαλκίδος.

αὐτοῦ ὄψεως τὸ καλούμενον «μικρασιατικὸν κόσμημα»³⁾ σειρὰν δηλαδὴ κιονίσκων συνδεομένων ὑπὸ μικρῶν τόξων τὰ ὁποῖα στεγάζουσι φύλλα ἀκάνθου. Ἡ σειρὰ τῶν κιονίσκων διακόπτεται ὑπὸ ἔξεχόντων ροδάκων καὶ ἀστέρων. Κατὰ τὸ ἀριστερὸν ἄκρον τὸ μικροσκοπικὸν κόσμημα ἀντικαθίσταται ὑπὸ ἄλλου ἐν σχήματι κουφικῶν γραμμιάτων.⁴⁾

¹⁾ Γιαννόπουλος ἐν Δελτ. Χριστιαν. Ἀρχαιολ. Ἐταιρείας Περιοδ. Β' Τόμ. I 1924 117.

²⁾ Διὰ τὴν ἐν τῷ τέμπλῳ θέσιν τῶν κατὰ δύο συνεχόμενας πλευρᾶς κεκοσμημένων έπιστυλίων, βλ. μεταξύ πλείστων ἄλλων τὰ τέμπλα τῆς Μονῆς ὁσίου Λουκά *Schultz-Barnsley The Monastery of S. Luke of Stirs in Phokis London 1901* Πιν. 23-4. Πρὸβλ. καὶ Ὁρλάνδον. Ἡ Μονὴ Βαρνάκοβας, Ἀθῆναι 1922 31 κ.έ. εἰκ. 21-3 καὶ τὸν αὐτὸν ἐν Ἀρχαιολογ. Ἐφημερίδι 1923 14 κ.έ. εἰκ. καὶ ἐν R.E.G. XXXIV 1921 173 κ.έ. εἰκ. 6c.

³⁾ Περὶ τούτου βλ. *Strzygowski* ἐν *Wiener Studien* XXIV 1902 143 κ.έ. Πιν. V.

⁴⁾ Ὁ κ. Γιαννόπουλος (ἐνθ. ἀν. 104 εἰκ. 14) ἔδημοσίευσεν εἰκόνα έπιστυλίου χρησιμεύοντος ὡς κατώφλιον τῆς εισόδου τοῦ Ξενοδοχείου Παρνασσὸς ἐν Χαλκίδι φέροντος κουφικὴν διακόσμησιν πολὺ ἀνάλογον πρὸς τὴν τοῦ ἡμετέρου. Πιθανῶς τοῦτο νὰ εἶναι τμῆμα τοῦ ἰδίου περι οὗ ὁ λόγος έπιστυλίου τῆς Ἀγ. Παρασκευῆς.

Ἡ διακόσμησις τοῦ ἐπιστυλίου τούτου δύναται νὰ τοποθετήσῃ τοῦτο εἰς τοὺς περὶ τὸν 11ον αἰῶνα χρόνους.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐγένετο πιθανῶς καὶ ἡ ἐπισκευὴ τοῦ μνημείου καθ' ἣν ἀντικατεστάθη καὶ τὸ παλαιὸν τέμπλον διὰ τοῦ νεωτέρου.

Α. ΞΥΓΓΟΠΟΥΛΟΣ